

"Splendid Isolation"

De bomen die de wind penseelde

De ranke trilling van een ree

De bosrand die de einder snee

De tong die natte granen streelde

De klaag van afgedreven vee

De gele heuvel die goedmoedig de strobaal toeliet op haar rug

De totaal ontspannen spieren die van een olifant een mug

De vliegtuigstreep die me herinnert dat ergens nog een wereld is

Waarin de krachten van ambitie van venijn en van gemis

Wat eerder, op de zonnewende,

Zat ik voor hetzelfde doek

Toen vlinders hommels krekels hazen

Warm krioel gejaagd zoek

Maar ook een vrouw die in het gras languit

En daar mijn neus mijn ogen kende

Zag ik de geur van rijpend fruit

Mijn nek maakt traag de halve parabool,

De dromerige staar in donker zwerk

Hoe buitenaards brengt deze kerk

Haar zwarte zonnen aan de man

De sterren vallen sneller dan ik wensen kan.

Ik plant de kern van het moment

Zo ondergaan zo ingeprent

Zo lucide zat ik zelden voor mijn tent

© september 2011, roerie, BasicPublishing.nl